

Hồi 7

Hào kiệt mất rồi đao để lại

Miêu phu nhân tự hỏi :

-Không hiểu Miêu Nhân Phượng xử trí bằng cách nào ? Y rất thương yêu ta, chắc là không đánh ta nhưng chẳng biết y có đánh chết Điền Quy Nông không ?

Con nhỏ Miêu Nhược Lan còn ngây thơ, nó nghĩ thầm :

-Tại sao má má thấy ta lại không bằng ? Phải chăng vì ta không ngoan ngoãn ?

Điền Quy Nông cũng đuổi theo ý niệm riêng của hấn. Tâm sự của hấn rất thâm trầm. Hấn nghĩ tới Sấm Vương để lại kho tài bảo vô cùng vô tận. Miêu phu nhân là cái chìa khóa để mở kho tàng này. Nàng rất xinh đẹp, cái đó tất phải nói nhưng điều trọng yếu hơn nữa là kho tàng kia. Liệu Miêu Nhân Phượng có giết hấn không?

Miêu Nhân Phượng chờ đợi. Những tiêu khách, bọn cường đạo, bọn thị vệ, chủ nhân Thương Gia Bảo, người cụt tay và thằng nhỏ, hết thấy đều ở trong tình trạng chờ đợi.

Trong sảnh đường rất đông người nhưng chẳng một ai nói năng gì. Chỉ nghe tiếng con bé nhỏ vừa khóc vừa la :

-Má má ! Má má bằng Lan Lan đi !

Dù người lòng dạ cứng rắn đến đâu cũng mong cho Miêu phu nhân quay lại bằng con.

Miêu Nhân Phượng từ lúc vào đại sảnh trong Thương Gia Bảo, thủy chung không nói nửa lời, chỉ dương mắt lên nhìn vợ con.

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước, thỉnh thoảng chớp giạt nhoàng nhoàng tiếp theo sấm sét nổ long trời.

Miêu phu nhân hơi nghiêng đầu đi. Miêu Nhân Phượng rùng mình. Y ngó thấy cô vợ mỉm cười. Trong khóe mắt lộ rất thâm tình đang nhìn Điền Quy Nông. Khóe mắt thâm tình này y chưa từng thấy qua và chẳng bao giờ nàng dùng nó để nhìn y, ngay cả đêm tân hôn cũng vậy. Đây là lần thứ nhất y ngó thấy nụ cười và khóe mắt nàng.

Miêu Nhân Phượng bình tĩnh trở lại, từ từ đứng dậy. Y dùng tấm vải dầu bọc đứa nhỏ cẩn thận đeo lên trước ngực, rảo bước ra khỏi sảnh đường, thủy chung vẫn không mở miệng mà cũng không quay đầu lại lần nào vì y đã ngó thấy khóe mắt thâm tình của vợ.

Mưa lớn trút xuống vai Miêu Nhân Phượng. Sấm sét cũng vang rền trên đầu y.

Tiếng khóc của đứa nhỏ vẫn văng vẳng bên tai nhưng Miêu Nhân Phượng vẫn rảo bước. Y bồng đứa nhỏ đi dưới đêm trời mưa to gió lớn.

Y không về nhà. Căn nhà từ đó trở đi không ai về nữa.

Miêu Nhân Phượng bỗng đưa nhỏ dời khỏi Thương Gia Bảo giữa lúc đại phong đại vũ. Người hiệp sĩ ra đi nhưng dư oai vẫn còn để lại. Lúc nào sánh đường cũng như lúc đi ra, y chẳng nói nửa lời mà quần hào đều hồi hộp. Cả người quen biết lẫn người lạ ai cũng nơm nớp. Người thì kinh hãi, kẻ thì kinh úy. Hồi lâu vẫn không ai lớn tiếng, chỉ ngưng thần suy nghĩ.

Miêu phu nhân từ từ đứng dậy. Khóe miệng nàng điểm một nụ cười gượng nhưng mắt nàng nhỏ mấy giọt lệ trong như ngọc lăn xuống bên má.

Điền Quy Nông cũng đứng bật dậy. Tay trái nắm đốc kiếm ở sau lưng kéo ra nắm tắc rồi lại chuôn vào trong vỏ đánh "cách" một tiếng. Thủ thế này coi rất ung dung oai vệ. Hấn khẽ bảo thiếu phụ :

-Lan muội ! Chúng ta đi thôi !

Mã Hành Không tưởng Điền Quy Nông sắp cướp tiêu gượng đứng dậy la lên :

-Xuân Nhi ! Lấy binh khí cho ta.

Mã Xuân Hoa thấy phụ thân bị thương nặng, nàng sa lệ hỏi :

-Gia gia !

Mã Hành Không cất giọng oai nghiêm giục :

-Lẹ lên !

Mã Xuân Hoa rút cây kim ty nhuộm tiên mà phụ thân nàng vẫn sử dụng mấy chục năm trong nghề bảo tiêu toan đưa lại thì đột nhiên một tiếng đặng hắng từ hậu đường vọng ra rồi một bà già xuất hiện.

Bà già này mình mặc áo bông vải xanh, quần màu đen. Xương sống mụ hơi còng. Hai mái tóc mai đã bạc nhưng tóc trên đời hã còn đen láy.

Thương Bảo Chấn tuy bị Điền Quy Nông đánh ngã nhưng chỉ bị thương xoàng. Gã vội chạy lại la lên :

-Má má ! Lão nhân gia bất tất phải can thiệp vào công việc ở đây, hãy về nghỉ đi thôi.

Bà già này chính là Thương Lão Thái, mẫu thân của Thương Bảo Chấn.

Thương Lão Thái gạt đầu, vẻ mặt thản nhiên hỏi lại :

-Người bị bại về tay người rồi sao ?

Giọng nói ấm ở rất khó nghe.

Thương Bảo Chấn vẻ mặt bên lên cúi đầu đáp :

-Hài nhi thật là vô dụng, không phải đối thủ của họ Điền kia.

Gã vừa nói vừa trở về phía Điền Quy Nông, trong lòng vừa bẽ bàng vừa phẫn nộ.

Thương Lão Thái hé mở cặp mắt ảm đạm, đứng ngăn người ra hết nhìn Điền Quy Nông lại ngó Miêu Phu nhân, miệng lẩm bẩm :

-Thật là một người đẹp !

Đột nhiên thằng nhỏ người ốm nhất nước da vàng ửng từ trong đám đông chườn ra, trở tay vào Miêu phu nhân la lên :

-Con gái bà đòi bà bồng nó sao bà không nhìn nhõm gì đến ? Bà làm má má sao chẳng có một chút lương tâm ?

Câu hỏi này trong thâm tâm mọi người đều nghĩ tới nhưng lại do miệng một thằng nhỏ ốm nhom như đũa ăn mây thốt ra khiến ai cũng sững sốt.

Giữa lúc ấy ngoài trời sấm sét ầm ầm.

Thằng nhỏ lại lớn tiếng :

-Con người vô lương tâm kia ! Lôi công đánh chết đi mới phải !

Một đứa trẻ nít áo quần lam lũ mà nổi giận trở tay thóa mạ, coi cũng oai phong.

Điền Quy Nông sững sốt. Hấn rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh " soạt " một cái, lớn tiếng quát :

-Thằng nhỏ ăn xin kia ! Người nói nhăng nói càn gì thế ?

Tên cường đạo Diêm Cơ sấn lại, vươn tay chụp lấy trước ngực thằng nhỏ quát bảo :

-Mau lại đập đầu xin lỗi Điền tướng công và phu nhân đi.

Thằng nhỏ né mình tránh khỏi.

Điền Quy Nông giơ thanh trường kiếm lên muốn đâm vào ngực thằng nhỏ thì đột nhiên Miêu phu nhân oẹ một tiếng rồi bưng mặt khóc.

Điền Quy Nông nhảy một cái đến bên nàng khuyên nhủ :

-Lan muội ! Thằng tiểu tặc đó nói nhăng nói càn. Lan muội quan tâm làm chi ?

Miêu phu nhân nghẹn ngào đáp :

-Tiện thiếp quả là người vô lương tâm.

Nàng vừa khóc vừa nói, chân đã cất bước.

Điền Quy Nông đưa tay cầm lấy cánh tay nàng, nàng đẩy mạnh ra mà không thoát được. Nhưng Điền Quy Nông cũng không dám dùng cường lực đành buông tay và tìm lời ôn nhu khuyên giải.

Hai người dầm mưa ra đi mỗi lúc một xa, chuyển qua khúc quanh trên đường ớn rờ bị hàng liễu lớn che lấp bóng sau lưng.

Nước mưa trút xuống đất, thủy hoa bắn tứ tung. Hai người không quay lại nữa.

Ai cũng thở phào một cái nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn thằng nhỏ ốm nhất nghĩ thầm:

-Gã này tuổi nhỏ mà mặt lớn ! Gã không sợ mất mạng.

Diêm Cơ cười khanh khách reo lên :

-Thế thì hay quá ! Diêm đại gia một mình lấy hết món hàng thì còn gì bằng ?

Các vị huynh đệ ! Mau dọn tiêu ngân đi.

Quần đạo dạ ran rồi phân tán ra toan động thủ.

Diêm Cơ phóng chân trái đá thẳng nhỏ một cái lăn long lóc. Tiện tay hấn nắm lấy hán tử cụt tay quát :

-Sao còn chưa cút đi ?

Thương Lão Thái cất tiếng ấm ớ hỏi :

-Diêm lão đại ! Thằng nhỏ đó hãy còn ở Thương Gia Bảo phải không ?

Diêm Cơ đáp :

-Phải rồi ! Gã còn ở Thương Gia bảo thì sao ?

Thương Lão Thái lại hỏi :

-Lão thái có phải chủ nhân Thương Gia Bảo không ?

Diêm Cơ một tay vẫn nắm trúc ngược hán tử cụt tay, ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi lại :

-Thương lão bà ! Mụ nói lòng dòng gì lắm thế ? Thương Gia Bảo tường cao cửa rộng chắc là tiền nhiều của lắm thế. Phải chăng có ý muốn cho anh em ta chút dầu mỡ xài hộ ?

Quần đạo liền phụ họa la hét cười cợt.

Thương Bảo Chấn tức giận sắc mặt lợt lạt lên tiếng :

-Má má ! Đừng nói với họ nữa. Để hài nhi liều mạng một phen.

Gã đoạt lấy thanh đơn đao trong tay một tiêu khách trở vào mặt Diêm Cơ gầm lên khiêu chiến.

Diêm Cơ đẩy hán tử cụt tay một cái, vẻ mặt hàm hàm quát :

-Thằng lỏi kia đừng chạy ! Lão gia cho người biết tay.

Hấn vỗ hai tay một cái, liếc mắt ngó Thương Bảo Chấn, nét mặt cực kỳ ngạo nghễ, tỏ ra không coi gã vào đâu.

Thương Lão Thái nói :

-Diêm lão đại ! Lão đại vào đây cùng lão thân nói chuyện.

Diêm Cơ sững sốt một lúc rồi dờ giọng đều đặn ra hỏi :

-Đi đâu ! Diêm mỗ không đến phòng đàn bà.

Thương Lão Thái lờ đi như không nghe tiếng, lại nói :

-Lão thân có việc khẩn yếu muốn nói với Diêm lão đại.

Diêm Cơ tự hỏi :

-Mụ già này tính tình cổ quái không hiểu mụ kêu mình đi đâu ?

Hấn toan đáp :

-Diêm đại gia không rảnh để lằng nhằng với mụ.

Nhưng gã chưa kịp đáp thì Thương Lão Thái đã xoay mình đi vào nội đường. Mụ vừa đi vừa nói :

-Người có giỏi thì vào đây.

Diêm Cơ ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp :

-Diêm mỗ nhất gan ư ?

Rồi hấn cất bước đi theo.

Nhị trại chủ là con người cẩn thận, hấn đưa quý đầu đao cho Diêm Cơ. Diêm Cơ liền đón lấy.

Thương Bảo Chấn không hiểu mẫu thân kêu Diêm Cơ vào nội thất với dụng ý gì, gã cũng đi theo.

Thương Lão Thái tuy không quay đầu lại nhưng nhận được tiếng bước chân của con mình liền bảo :

-Chấn nhi ở lại đây.

Rồi mục nói với Diêm Cơ :

-Diêm lão đại ! Lão đại bảo anh em tạm thời chớ có động thủ.

Thanh âm mục đầy vẻ oai nghiêm, tựa như người ra lệnh.

Diêm Cơ đáp :

-Mục nói thế là phải.

Rồi hấn bảo đồng bọn :

-Anh em đừng hành động gì vội. Hãy chờ ta trở ra phát lạc.

Quần đạo đều dạ ran.

Nhị trại chủ dùng tiếng lóng phát lệnh cho đồng đảng giám thị tiêu khách, đề phòng họ nhân cơ hội này xảy chuyện rắc rối.

Nguyên Thương Bảo Chấn và ba tên thị vệ trợ lực bảo vệ tiêu xa đã khiến bọn cường đạo lâm vào thế kém nhưng Thương Bảo Chấn và Từ Tranh bị Điền Quy Nông đả thương., Mã Hành Không bị Diêm Cơ đá một cước lại bị Điền Quy Nông đánh một chưởng, thương thế rất nặng thành ra cục diện đảo ngược. Quần đạo chưa cướp tiêu được mà bọn tiêu khách cũng lạng lẽ chờ đợi diễn biến.

Diêm Cơ đi theo sau Thương Lão Thái thấy lưng mục cong như cánh cung, chân bước loạng choạng nên lúc trước còn để phòng mấy phần, bây giờ hấn chẳng cần gì nữa liền cười hỏi :

-Thương lão bà ! Lão bà triệu ta vào để dâng bảo vật chẳng ?

Thương Lão Thái đáp :

-Đúng đó ! Để dâng bảo vật.

Diêm Cơ động tâm. Hấn vốn là người tham tàn thấy Thương Gia Bảo có vẻ nhà giàu mà mục chủ lại rất ân cần, không chừng mục thấy cường địch đến liền sợ vỡ mật, tự ý dâng châu báu để chuộc mạng sống. Hấn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, phóng thân đi theo mục.

Hai người xuyên qua ba tầng lầu viện lạc đến một gian nhà tận mặt sau.

Cánh cửa kẹt mở, Thương Lão Thái tiến vào rồi nói :

-Mời Diêm lão đại vào đi !

Diêm Cơ thò đầu ngó vào phòng thì thấy đây là một gian nhà gạch, rộng chừng hai trượng vuông. Trong phòng trống rỗng, ngoài mộ cái bàn không còn vật gì khác. Hấn cảm thấy có điều khác lạ nhưng cũng bước vào rồi lớn tiếng giục :

-Có chuyện gì nói mau đi ! Đừng hý vọng quan thần nữa.

Thương Lão Thái không đáp, xoay tay khép cửa cài then lại.

Diêm Cơ rất lấy làm kỳ. Hấn đảo mắt nhìn quanh chỉ thấy trên bàn đặt một tấm linh bài, viết hàng chữ " Tiên phụ Thương Kiếm Minh chi linh vị ".

Diêm Cơ lẩm bẩm :

-Thương Kiếm Minh ! Danh tự này nghe quen quá, không hiểu là ai ?

Trong lúc nhất thời hấn không nghĩ ra.

Thương Lão Thái thủng thẳng nói :

-Người đã dám đến Thương Gia Bảo dở thói ngang tàng thì thật là lớn mật. Nếu tiên phu ta còn sống ở thế gian thì cả mười tên Diêm Cơ cũng nát đầu. Hiện nay Thương Gia Bảo tuy chỉ còn lại mẹ góa con cô nhưng cũng chẳng để cho những quân cường đạo chó má sấn vào sinh sự.

Mụ vừa dứt lời, đột nhiên đứng thẳng người lên. Cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang nhìn vào mặt Diêm Cơ một cách oai nghiêm. Thái độ lự khự của mụ già lúc trước chớp mắt đã biến đổi thành oai phong凛冽.

Diêm Cơ trong lòng cũng hơi kinh hãi nghĩ thầm :

-Té ra mụ này giả dạng già nua.

Nhưng hấn lại nghĩ đến mụ bất quá là người đàn bà thì có gì đáng sợ ?

Hấn liền cười đáp :

-Đến nhà thì đã đến rồi, khinh người cũng đã khinh rồi. Mụ có cần ta một miếng thì cần.

Thương Lão Thái tiến lại bên hấn, ôm ra một cái bọc vàng ở phía sau linh bài. Cái bọc này tro bụi bám đầy coi không thuận mắt chút nào. Mụ cũng không phủ bụi, cởi bọc ra thì mấy tử quang lấp lánh, khí lạnh mịt mờ. Té ra là thanh Tử Kim Bát Quái Dao lưỡi mỏng sống dày.

Diêm Cơ đột nhiên nhớ lại những việc xảy ra từ mười mấy năm trước, hấn kinh hãi bất giác lùi lại hai bước. Thanh Quỷ đầu đao đang cầm ở tay trái đưa sang tay phải rồi la lên :

-Bát Quái Dao Thương Kiếm Minh !

Thương Lão Thái sa sầm nét mặt hô :

-Hào kiệt đi rồi nhưng bảo đao còn lại. Lão thân cũng dùng thanh Bát Quái Dao này của tiên phu để lãnh giáo mấy cao chiêu của Diêm lão đại.

Mụ chụp lấy chuôi đao ra chiêu Đồng Tử Bái Phật hướng về phía linh vị hành lễ rồi quay lại biến thành chiêu Thượng Đế Tả Thủ Bảo Đao trong Bát Quái Dao

Pháp. Mụ hạ thấp vai xuống ngưng tụ chân khí coi rất oai phong chẳng có vẻ già nua suy yếu chút nào.

Diêm Cơ tuy trong lòng cũng hơi cảnh giới nhưng nghĩ đến Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không anh hùng như vậy còn bị thất bại về tay mình thì chỉ có Thương Kiếm Minh phục sinh họa chẳng hẳn mới sợ mấy phần, còn Thương Lão Thái dĩ nhiên bảo lãnh chỉ có hạn. Hắn vung thanh quỷ đao lên chém rớt trên không một nhát rồi cười nói :

-Mụ muốn tử thí đao pháp sao không ra nhà đại sảnh ? Mụ bảo ta vào đây phải chăng vì ở trước mặt linh vi trượng phu mới hiệu oai phong được ?

Thương Lão Thái nghiêm nghị đáp :

-Đúng thế. Uy linh của tiên phu trấn áp được đàn chuột nhắt.

Diêm Cơ bất giác liếc mắt ngó lên linh đài, bất giác trong lòng phát rợn. Hắn muốn kết liễu vụ này cho lẹ để ra khỏi nhà linh đường lạnh lẽo tối tăm, liền hét lên một tiếng rút thanh Quỷ đầu đao ra lao vào hỗn đấu bất kể sống chết để thoát thân. Qua một lúc đánh nhau trí mạng, Diêm Cơ đã mất ý chí phấn đấu, mất sức lực còn Thương Lão Thái...

oOo